

Hospodin je dobrotivý, přímý, proto ukazuje hříšným cestu. On pokorné vede cestou práva, on pokorné učí chodit po své cestě. Všechny stezky Hospodinovy jsou milosrdenství a věrnost pro ty, kteří dodržují jeho smlouvu a svědectví. (Ž 25,8-10)

Fp 2,1-4: *Je-li možno povzbudit v Kristu, je-li možno posílit láskou, je-li jaké společenství Ducha, je-li jaký soucit a slitování: dovršte mou radost a buďte stejné mysli, mějte stejnou lásku, buďte jedné duše, jednoho smýšlení, v ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu.*

J 6,35.40: *Ježíš jim řekl: „Já jsem chléb života; kdo přichází ke mně, nikdy nebude hladovět, a kdo věří ve mne, nikdy nebude žíznit. ... Neboť to je vůle mého Otce, aby každý, kdo vidí Syna a věří v něho, měl život věčný.*

Žalm 25,11-18: *Pro své jméno, Hospodine, odpusť mi mou nepravost, je velká. Jak je tomu s mužem, jenž se bojí Hospodina? Ukáže mu cestu, kterou si má zvolit. Jeho duše se uhostí v dobrou, jeho potomstvo obdrží zemi. Hospodinovo tajemství patří těm, kdo se ho bojí, ve známost jim uvádí svou smlouvu. Stále upírám své oči k Hospodinu, on vyprostí ze sítě mé nohy. Obrat' ke mně svou tvář, smiluj se nade mnou, jsem tak sám, tak poníženy. Mému srdci přibývá soužení. Vyveď mě z úzkostí. Pohleď na mé pokoření, na moje trápení, sejmi ze mne všechny hříchy.*

I. Volba

Odpusť mi mou nepravost, je velká, říká se v žalmu a je tím řečeno to základní, co patří k víře: Že jsem člověk, který doufá v Hospodina (proč bych se k němu jinak hlásil?). Za druhé, že se nebudu napařovat (protože je tu ta moje nepravost, a je velká). A za třetí věřím, že to Bůh dokáže vyřešit, odpustit. Ona ta má nepravost totiž není nová a není jednorázová: v žalmu už byla řeč o poblouznění zamlada a o proviněních, která to s sebou neslo, a ne že by tomu dnes byl konec, má ne-

pravost je pořád velká. Tak když budeš ke kvalitě mého života přikládat nějaké měřítko, nevyber si k tomu měření mé průšvihy, Hospodine, ale své laskavé milosrdenství.

Když důvěřuju Bohu a spoléhám na něj, co to dál znamená? Jak na to, aby lidská nepravost pořád nenarůstala? V žalmu není výčet povinností ani zakázaných činností, za to je tam výmluvná věta: člověku, který o to stojí, Hospodin ukáže cestu, kterou si má zvolit. Já si tu cestu zvolit můžu anebo nemusím. V obou případech si to určitě nějak zdůvodním (a teprve se uvidí, jestli dobře) a v obou případech, ať chci nebo ne, tím něco přichystám další generaci. Přál bych našim potomkům, aby si vybrali dobrou cestu, kterou Bůh nabízí, ale jestli k tomu najdou důvod a pohnutky, to nevím. Možná je náš příklad přitáhne, možná odpudí a možná nezaujme. Až sem sahá to, jakou cestu jsme pro sebe zvolili my. Ale nikdy není hotovo, takže je předčasné posuzovat potomky podle hříchů jejich mladosti či pokročilého věku (a navíc: když mám v oku trámy, nemám na druhých hledat třísky, řekl Ježíš).

Člověku, který o to stojí, ukáže Hospodin cestu, kterou si má zvolit. Neboť své tajemství a smlouvu svěří Hospodin právě těm, kdo o to stojí. Kéž bychom mezi ně patřili. My i naši blízcí a lidi kolem nás.

II. Cesta

Když se někdo zeptá, dokážeme o té cestě, kterou si máme zvolit, říct něco víc? Autor žalmu ano. Důvěřuje Bohu, protože jeho nohy vyprostí ze sítě. Smiluje se nad ním, když je sám, a vyvede ho z úzkostí. Vidí jeho trápení a sejme z něj všechny hříchy.

Připadá vám to jako popis životní cesty a jako návod, jak to dělat, aby vaše lidská nepravost pořád nenarůstala? Výčet povinných ani zakázaných činností to skutečně není, takže si podle toho nespočítáte, jak na tom jste a jak na tom jsou ti druzí. My si zkrátka sami volíme, kudy v životě půjdeme (a k něčemu nás přinutí jiní lidé a různé okolnosti), a do toho dostáváme tu nabídku Boží cesty; přichází k nám nenápadně, jako se nenápadně přibližuje Boží království a jeho spravedlnost.

Ale vlastně to popis životní cesty trochu je: nohy zamotané v síti, samota, ponížení, úzkost. Nedalo se těm soužením nějak předejít a

vyhnout? To nevím. Jsou v životě chvíle, kdy nás to takhle zastihne. A jak z toho ven, jak ze tmy ke světlu? To umí Bůh: vymotá vás ze sítě, smiluje se, vyvede z úzkosti a odpustí hříchy. Popis životní cesty to trochu je. A návod, co dělat, aby naše nepravost pořád nenarůstala, je to taky. Ale jako výčet povinností bych to neoznačoval, to by bylo trochu vlezlé a drzé, protože jsou to vesměs věci, které má udělat Bůh. Co našeho lidského podílu se týče: stačí důvěřovat a spolehnout se a o tuhle cestu stát.

III. Rozkazy

Před lety jsem dva roky povinně pobíhal po kasárnách v uniformě a plnil rozkazy, o jejichž smyslu jsem pochyboval, a plnil jsem je proto, abych se vyhnul trestu. V armádě je to jaksi zvykem, ale ve víře bych nerad něco dělal proto, abych se vyhnul trestu. Je dost lidí, kteří si pod slovem víra představí právě strach, povinnost a možný trest. Někteří se kvůli tomu víře vzdálili a usoudili, že žádný Bůh není, ale nejsou si jisti, zda to ví také on, že není, a tak se ho stejně trochu bojí.

V těch kasárnách jsem vlastně až tak moc nepobíhal, spíš jsme se tam svorně pokud možno poflakovali. Dávali jsme si pozor, aby nás při tom poflakování nikdo nechytil, ale ono to i těm komunistickým ofici-rům asi bylo jedno: i oni plnili rozkazy, které jim dal kdosi shora, a koukala z toho pochvala nebo trest.

Ve víře je to jinak. Rozkazovat vám Bůh nebude, to leda v jeho jménu udělá někdo z lidí. Ale pokud o to stojíte, ukáže vám Bůh cestu, kterou si máte vybrat. Dál už je to na vás, co a jak vyberete (a co tím způsobíte sobě a druhým lidem do třetího a čtvrtého pokolení).

IV. Lidskost

„Lidi, já jsem tak rád, že děláme společné dílo, a děkuju za vás Bohu, kdykoli si na vás vzpomenu, vždyť nás Boží milost spojuje,“ napsal kdysi apoštol Pavel. Jen tak mezi řečí dodá, že tu velikou radost prožívá toho času ve vězení: zas už ho zavřeli a zas už pro nic za nic. Nebylo by divu, kdyby si stěžoval a stýskal, ale místo toho se v myšlenkách věnuje tomu, jak Kristus mění náš svět tak, aby to byl svět Boží. „Koukejte na svět nadějně a chopte se společně Božího povolání

k novému životu. Udělejte mi tu radost a jeden druhého respektujte. V tom buďte stejné myslí, stejného smýšlení.“

Všimli jste si, co tu chybí? Není tu ani půl slova o tom, že by měli dodržovat nějaká správná náboženská pravidla, žádné „zatněte zuby, ó křesťané všichni, a hleďte vykonat, co je předepsáno.“ Nic takového tu není, pouze: v lásce přijímejte jeden druhého. Nedejte se ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysl to, co slouží druhým, ne jen jemu.

Církev není žádný sebeumořovací spolek. Když je člověk upřímně pro druhé, je také sám pro sebe. Je to tak, že Bůh se pro nás rozhodl už dávno, neukládá nám žádné náboženské povinnosti a nežádá po nás, abychom je ze samého strachu raději plnili. Vlastně po nás nežádá nic než to, abychom v jeho jménu byli lidšší a v lásce se respektovali (tak jako on se přiblížil k nám).

Když vám docházejí síly, lidi vám jdou na nervy a naděje se ztrácí jako v mlze, nebojte se: to všechno se stává, ale Bůh to umí řešit. Vraťte se do světla jeho věrné lásky a hledejte spravedlnost jeho království, které se nám přiblížilo. O zítřek se nestrachujte (teprve uvidíme, jaké další starosti zítřek přinese), ale starejte se, abyste právě dnes prožívali a dělali, co je v Božích očích dobré. Zítřka se ukáže, že to mělo cenu.

Sám Bůh pokoje se stará o to, abyste mu mohli patřit i se všemi svými šrámy na duši a jizvami na těle i na pověsti, se všemi zklamáními i nadějemi, které prožíváte. Zve vás k životu v lásce, kterou nás v Kristu zahrnul, a je věrný: své milosrdenství vám neodejme. Amen.